

Sygn. akt X P 1030/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Aleksandra Paszko

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: J. R.

przeciwko G. w. M.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. nakazuje stronie pozwanej G. w. M. sprostowanie świadectwa pracy powódki J. R. z dnia 28.09.2012r. w ten sposób, że w punkcie 3 ust. 1) w miejsce słów „za wypowiedzeniem przez pracodawcę art. 55 § 3 k.p.” nakazuje wpisać „bez wypowiedzenia przez pracownika – art. 55 § 1¹ k.p.”;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 30,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

Sygnatura akt X P 1030/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10.10.2012 r. skierowanym przeciwko stronie pozwanej G. w. M., powódka J. R. domagała się sprostowania świadectwa pracy w punkcie 3 ppkt 1 zarzucając, że pracodawca nie wskazał w świadectwie pracy właściwej podstawy rozwiązania umowy. Podniosła, że w dniu 7.09.2012 r. rozwiązała umowę z winy pracodawcy, a zatem jako podstawa rozwiązania stosunku pracy w świadectwie powinien być wskazany art. 55 § 1¹ k.p., nie zaś art. 55 § 3 k.p.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości. Potwierdziła, że powódka rozwiązała umowę o pracę z winy pracodawcy i wyjaśniła, że wpisała w świadectwie pracy jako podstawę rozwiązania stosunku pracy art. 55 § 3 k.p. zgodnie ze wskazaniem zawartym w komentarzu do Kodeksu Pracy K. J., z którego wyciąg przedłożyła.

Na rozprawie w dniu 4.01.2013 r. powódka podtrzymała swoje stanowisko, a ponadto domagała się sprostowania punktu 4 ppkt 2 świadectwa pracy przez wykreślenie z tego punktu daty 31.05.2012 r. Oświadczyła, że w tym zakresie nie zwracała się do pracodawcy o sprostowanie świadectwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. R. w dniu 7.09. (...) złożyła stronie pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

W świadectwie pracy datowanym na dzień 14.09.2012 r. strona pozwana wskazała w punkcie 3 ppkt 1, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę art. 55 § 3 k.p.”.

Pismem z dnia 18.09.2012 r. strona pozwana zwróciła się do powódki o przedłożenie wydanego jej dokumentu celem sprostowania dnia ustania zatrudnienia.

Pismem z dnia 22.09.2012 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej o „wystawienie świadectwa pracy zgodnie z treścią jej wypowiedzenia”.

W świadectwie pracy datowanym na dzień 28.09.2012 r. strona pozwana ponownie wskazała w punkcie 3 ppkt 1, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę art. 55 § 3 k.p.”.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- pismo powódki z dnia 7.09.2012 r. (k. 5),
- świadectwo pracy z dnia 14.09.2012 r. (k. 6),
- pismo strony pozwanej z dnia 18.09.2012 r. (k. 7)
- pismo powódki z dnia 22.09.2012 r. (k. 8)
- świadectwo pracy z dnia 28.09.2012 r. (k. 9)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku, pracownikowi przysługuje w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Z powyższego wynika, że pracownik może w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o jego sprostowanie, jeżeli stwierdzi, że zawiera ono błędy lub brak w nim istotnych informacji. Pouczenie o możliwości złożenia powyższego wniosku powinno być zawarte w świadectwie pracy. Pracodawca w ciągu 7 dni od otrzymania wniosku musi zawiadomić pracownika na piśmie o negatywnym rozpatrzeniu jego wniosku, bądź wydać poprawione świadectwo, jeżeli uzna wniosek za zasadny (§ 5 ust. 1 rozporządzenia z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania; Dz U nr 60, poz. 282 ze zm.). W przypadku nieuwzględnienia wniosku, pracownikowi przysługuje w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Powództwo do sądu pracy o sprostowanie świadectwa pracownik może wytoczyć również w przypadku nieudzielenia przez pracodawcę w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa jakiegokolwiek odpowiedzi.

Natomiast zgodnie z art. 265 k.p. jeżeli pracownik nie dochował - bez swojej winy - siedmiodniowego terminu wskazanego w art. 97 § 2¹ k.p. na wytoczenie powództwa, sąd pracy na jego wniosek postanowi o przywróceniu uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminowi. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy należały do bezspornych. Powódka rozwiązała umowę o pracę ze stroną pozwaną bez wypowiedzenia, z winy pracodawcy, na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. W świadectwie pracy datowanym na dzień 14.09.2012 r. pracodawca wskazał w punkcie 3 ppkt 1, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę art. 55 § 3 k.p.”. Pismem z dnia 18.09.2012 r. strona pozwana zwróciła się do powódki o przedłożenie wydanego jej dokumentu celem sprostowania dnia ustania zatrudnienia. Pismem z dnia 22.09.2012 r. powódka zwróciła się do strony pozwanej o „wystawienie świadectwa pracy zgodnie z treścią jej wypowiedzenia”. W świadectwie pracy datowanym na dzień 28.09.2012 r. strona pozwana ponownie wskazała w punkcie 3 ppkt 1, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę art. 55 § 3 k.p.”. Z uwagi na brak sporu co do okoliczności faktycznych, dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron postępowania Sąd uznał za zbędne.

Sąd Rejonowy miał na uwadze, że powódka zwróciła się do strony pozwanej o wskazanie w świadectwie pracy prawidłowej podstawy rozwiązania stosunku pracy jeszcze przed wydaniem jej świadectwa pracy z dnia 28.09.2012 r. (po wydaniu jej świadectwa z dnia 14.09.2012 r., następnie sprostowanego przez pracodawcę w innym zakresie). Wobec zażądania przez pracodawcę przed upływem 7 dni od wydania pierwotnego świadectwa pracy, by powódka przedłożyła świadectwo celem jego sprostowania, wniosek powódki do pracodawcy z dnia 22.09.2012 r. o „wystawienie świadectwa zgodnie z treścią wypowiedzenia” należało uznać za złożony w terminie, o którym mowa w art. 97 § 2¹ k.p. Pracodawca w świadectwie z 28.09.2012 r. powtórzył zakwestionowany przez powódkę zapis i pomimo wniosku powódki nie sprostował świadectwa w zakresie podstawy rozwiązania stosunku pracy. Powódka wytoczyła powództwo o sprostowanie świadectwa pracy w dniu 11.10.2012 r., a zatem przed upływem 7 dni od dnia upływu dla pracodawcy terminu do ustosunkowania się do jej wniosku, liczonego od wydania jej drugiego świadectwa pracy (albowiem nie można uznać, aby termin ten biegł również przed wydaniem świadectwa, brak zaś podstaw do uznania wniosku powódki w takim przypadku za przedwczesny). W odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że wydane powódce świadectwo jest zgodne z obowiązującym prawem i wyjaśniła, że wskazanie jako podstawy rozwiązania umowy o pracę art. 55 § 3 k.p. jest zgodne z prawem, co potwierdza komentarz K. J..

Spór między stronami nie dotyczył zatem okoliczności faktycznych sprawy, a jedynie kwestii, jaki zapis winien znaleźć się w świadectwie pracy w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Z powołanego przez stronę pozwaną Komentarza aktualizowanego do Kodeksu pracy K. J. wynika, że w przypadku rozwiązania umowy przez pracownika z winy pracodawcy bez wypowiedzenia, w świadectwie pracy winien znaleźć się zapis, że umowa została rozwiązana przez pracodawcę za wypowiedzeniem, a także że w takim przypadku powinien jako podstawa rozwiązania umowy winien zostać wskazany art. 55 § 3 k.p., ponieważ rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn określonych w art. 55 § 1 i § 1¹ k.p. pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

Sąd Rejonowy stanowiska strony pozwanej znajdującego oparcie w powołanym Komentarzu nie podzielił.

W istocie, artykuł 55 § 3 k.p. statuuje fikcję prawną, zgodnie z którą rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn określonych w § 1 i § 1¹ tej normy pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem. R. legis tej regulacji to ochrona pracownika przed niekorzystnymi skutkami, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracownika, co w praktyce dotyczy głównie regulacji branżowych. Sąd Rejonowy podziela stanowisko wyrażone w Komentarzu do kodeksu pracy autorstwa K. W. B., iż w przypadku rozwiązania umowy przez pracownika z winy pracodawcy w trybie art. 55 § 1 i § 1¹ k.p., w świadectwie pracy należy zamieścić informację o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia przez pracownika. Fikcja prawna z art. 55 § 3 k.p. odnosi się bowiem wyłącznie do materialnoprawnych skutków ustania stosunku pracy (tak. K. W. B. w Komentarzu do art. 55 Kodeksu pracy, LEX, stan prawny 15.04.2012). Wskazanie w świadectwie pracy, że umowa została rozwiązana za wypowiedzeniem przez pracodawcę, czyni treść świadectwa niezgodną ze stanem faktycznym, żaden przepis prawa nie zezwala zaś ani tym bardziej nie nakłada na pracodawcę obowiązku wskazania w świadectwie pracy niezgodnych z prawdą informacji w tym zakresie. Za nielogiczne uznać również należy wskazanie jako podstawy

rozwiązania stosunku pracy art. 55 § 3 k.p. – gdyby nawet bowiem przepisy prawa nakazywały zamieszczać w treści świadectwa pracy fikcyjny sposób rozwiązania umowy z uwagi na treść art. 55 § 3 k.p., to wskazanie tego artykułu obok informacji, że do rozwiązania umowy doszło na skutek wypowiedzenia jej przez pracodawcę, nadal pozwalałoby każdej osobie zapoznającej się ze świadectwem na ustalenie, że umowę o pracę rozwiązał bez wypowiedzenia pracownik, z winy pracodawcy. Wskazanie w treści świadectwa pracy nieprawdziwej podstawy rozwiązania umowy z uwagi na szczególnie skutki, jakie w sferze prawa materialnego wiążą się z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy, jest w ocenie Sądu pozbawione podstaw prawnych. Wskazanie zaś w treści świadectwa pracy – jak to uczyniła strona pozwana - dwóch sprzecznych podstaw rozwiązania umowy o pracę, jest zaś całkowicie nielogiczne nawet przy przyjęciu niepodzielanego przez Sąd Rejonowy stanowiska z komentarza K. J..

Podsumowując stwierdzić należy, że świadectwo pracy ma odzwierciedlać rzeczywistą podstawę rozwiązania stosunku pracy, zaś przepis art. 55 § 3 k.p. nie uzasadnia wpisywania do świadectwa pracy niezgodnych z rzeczywistością informacji, ale wywołuje skutki w sferze materialnoprawnej, stanowiąc, że rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika z przyczyn określonych w art. 55 § 1 i § 1¹ k.p. pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w zakresie żądania sprostowania pkt 3 ppkt 1 świadectwa pracy.

Na rozprawie w dniu 4.01.2013 r. powódka rozszerzyła powództwo, domagając się ponadto sprostowania punktu 4 ppkt 2 świadectwa pracy przez wykreślenie z tego punktu daty 31.05.2012 r. Wobec niezwrócenia się przez powódkę do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie informacji wskazanej w tym punkcie, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu. Powódka nie wyczerpała bowiem obowiązkowego trybu sprostowania świadectwa, który wymaga, by przed zwróceniem się do sądu, pracownik złożył właściwy wniosek do pracodawcy najpóźniej w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy.

W tym zakresie Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku powództwo oddalił.

W punkcie III Sąd Rejonowy na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 u.k.s.c. nieuiszczonymi przez powódkę kosztami sądowymi w kwocie 30 zł obciążył stronę pozwaną, która powództwo w przeważającej części przegrała.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.